

בס"ד טז' אדר ה'תשע"ה
 הדלקת נרות - 17: 23
 צאת השבת - 18: 14
 רבנו תם - 18: 55
 לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה חמש עשרה - עלון מס' 758
 @ ניתן להקדיש העלון לרפואה, ברכה, פרנסה טובה, זיווג, הצלחה, ולהבדיל לעילוי נשמות יקיריכם.
 טל' המערכת : 08-9437333 , 054-7743834

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפטידון: "וישלה אחאב" (מלכים א' יח')

פרשת כ"י-תשא

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה להשתתף בסעודה הרביעית בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מעיניי הפרשה:
 < הוראות על תרומת מחצית השקל.
 < מעשה הכיור וכנו, הוראות להכנת שמן המשחה וקטורת הסמים.
 < משה מִמְנָה את בצלאל ואהליאב על מלאכת המשכן וכליו.
 < אזהרה מיוחדת על שמירת השבת.
 < חטא מעשה העגל, ועונשו.
 < משה עולה להר סיני בפעם השנייה, לסליחות.
 < אחר ארבעים יום מקבל משה את הלוחות השניים, וקרית עור פניו של משה.

"איש כפר נפשו... ולא יהיה בהם נגף" (ל' י"ב)
 המילה **נָפַח** והמילה **נָגַף** הן אותן אותיות. הַג' רומזת על גְמילות חסדים כמובא במסכת שבת (ק"ד) הנו"ן והפ"א בפנ-הנו"ן ארוכה והפ"א כפופה. במילה נגף-הנו"ן כפופה ופה שלה כפוף דהיינו סגור, שלא מפרסם הדבר, אז הוא כגוף פוריה. אך אם חלילה ההיפך: שהיד קצרה דהיינו הנו"ן כפופה ורק הפה שלה ארוך, אז חלילה זה נגף. (בא"ח)

"פסל לך"
 וברש"י הפסולת יהיה שלך. ועפ"י דרך מוסר, שכשאדם רואה על עצמו פסול כל שהוא, לא יתלה זאת על אחרים, אלא כל הפסולת שלך, ואתה אשם בכל.
 ג' בקשות ביקש משה רבינו מאת הקב"ה לאחר מעשה העגל. א' שה' ילך אתם, ולא מלאך, ונתקבלה תפילתו. ב' שלא תשרה שכניה בין הגויים, ונתקבלה תפילתו. ג' הראני נא את כבודך, ונתקבלה תפילתו רק "וראית את אחורי", שראה רק קשר של תפילין.

"העשיר לא ירבה והדל לא ימעט" (ל' ט"ו)
העשיר במצוות-לא ירבה להתגאות, ויזכור תמיד שהגיע רק עד החצי-מחצית השקל, והדל במצוות-לא ימעט, ולא יחשוב את עצמו קטן מדי ולא יתייאש. (ר"א מליזנסק)

"וישמרו בני ישראל את השבת" (ל"א ט"ז)
 כמה נואלו קטני אמונה המאחרים לקבל שבת וממהרים לצאת ממנה. הרי כל ששת ימי המעשה יונקים מן הקללה של "בזיעת אפך תאכל לחם" ורק השבת נתברכה בברכת ה'. בני בינה ממהרים להיכנס לשבת ולקבל את ברכתה, ומאחרים לצאת ממנה כדי שלא להיכנס מהר לקללת ימי המעשה. ואילו קטני אמונה מאחרים להיכנס אל הברכה ונחפזים לצאת ממנה אל הקללה. (חפץ חיים)

"זה יתנו..."
"זה" בגימטריא 12, שכל 12 השבטים צריכים לתת מחצית השקל.
"ובלב כל חכם לב זתתי חכמה"
 חז"ל אומרים שה' נותן חכמה לחכמים. שואלים איך קיבלו את החכמה הראשונה? יש מפרשים שפירשו שהכוונה לאלו שיש להם יראת שמים שנקראת חכמה ככתוב ראשית חכמה יראת ה', ויש מפרשים שה' נותן חכמה לאלו שרוצים את החכמה ויודעים להעריכה.

אותך לגוי גדול" (לב, י)
 לכאורה קשה, מדוע צריך הקב"ה לרשותו של משה לכלותם? ונראה ליישב, דכיון שהיו הלוחות בידי ישראל, והרי הלוחות היו מעשה אלוקים והם חלק אלוה ממעל, והיה בלוחות קדושה גדולה, ולכן כשם שאדם המקדש את האשה אינו יכול להיפרד ממנה אלא ע"י גירושין, כמו"כ ישראל כל זמן שהיה בידם הלוחות, כיון שיש בידם חלק אלוה ממעל הרי הם אגודים בקב"ה ואינו יכול לכלותם, וזהו שביקש הקב"ה ממשה "ועתה הניחה לי", והיינו שביקש הקב"ה ממשה שיחזיר לו את הלוחות, ואז יוכל לכלותם. (הגר"א - אמרי נועם)

"קדשי יהיה זה לי לדורותיכם" (ל' ל"א)
 אמרו חז"ל: כל מקום שכתוב **לַי**, אינו זו משם לא בעולם הזה ולא בעולם הבא (היינו לימות המשיח): א. שמן משחת קודש יהיה זה **לַי**. ב. והיו **לַי** הלויים (במדבר ג'). ג. כי **לַי** בני ישראל (ויקרא כ"ה). ד. כי **לַי** הארץ (ויקרא כ"ה). ה. העיר אשר בחרתי **לַי** (מל"א י"א). (צרור המור לפי בעלי התוספות)

פִּנְתַּי הַיְבֵיטִים וְהַפְתַּחְתִּים = אותיות פורחות באויר = מלים ערטילאיות, מלים ריקות וחסרות פל. דוגמה: לאחר קריאה מעמיקה של הפתבה הגעתי למסקנה שקל מה שנגכתב אינו אלא אותיות פורחות באויר. מקור: גוילין נשפין ואותיות פורחות באויר לעבודה זרה יח] כאן כפשוטו. (ניבונכו)

העלון טעון גניזה במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן. **הסיון מכוול מדרך עמי!** אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

קואליציה ממעשה הקטורת

ניאמר ה' אֵל מֹשֶׁה קח לך סמים נְטֹף וְשַׁחֲלָה וְחֻלְבָּנָה סמים ולבנה זכה בדָבָד יהיה (שמות ל', ל"ד - ל"ה) אחד עשר סממנים הרכיבו את הקטורת. רובם היו בעלי ריח נעים עד כדי כך שריח הקטורת של בית המקדש הורגש עד ירחו. אך אחד הסממנים - החלבנה - יצא מכלל זה. לא זו בלבד שלא היה לה ריח טוב, ריחה היה רע. חז"ל (כריתות ו' ע"ב) למדו מכך יסוד גדול בהלכות ציבור: כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה מענית, שהרי חלבנה ריחה רע, ומנאה הכתוב עם סממני קטרת. כאשר מקטירים את הקטורת אנו נדרשים להוסיף סממן נוסף. כדי להיות צבור משפיע עלינו להיות גם עם אלו שאנו חושבים שאין להם ריח' או אלו שאנו חושבים שריחם רע'. כך נוכל לעצור מגפות וזו כנראה היתה העוצמה שהיתה טמונה בקטורת. אסור שהקטורת תאבד את יחודו של כל סממן, אבל אסור שסממן יהיה מחוץ לקטורת. דוקא בימים אלו צריך לזכור יותר מתמיד שרק אחדות תביא את הישועה ותקרב את הגאולה. רק הקטורת שהיא לא מפלגתית תוכל לעצור את הרוחות הרעות המנשבות ומנסות לאיים ולהשמיד את מדינת ישראל. (הרב מאיר נהוראי)

"בניד כשחילי זחיים" - חינוך שקר חינוכי

שקר שמקורו בניין עולם דמיוני: תופעה מאוד מוכרת היא, שילד משקר גם בלי שום תועלת מיוחדת עבורו. לפעמים הילד עושה זאת לשם הנאה סתם, או כדי לעורר יותר התעניינות בסיפוריו. לעתים הילד משקר גם מבלי שהוא אפילו שם לב לכך ומבלי שום כוונה. איך צריך ורצוי להגיב במקרה כזה? השלייה מדגיש: "ויגדיל לו עונש השקר אפילו בשיחה בטילה". ואכן, התוצאה של כל הנ"ל עלולה להיות בניין עולם דמיוני של שקר אצל הילד. גם נגד שקר מסוג זה יש לחנך, מפני שבסופו של דבר זה עלול להרחיק את הילד מאהבת האמת והדבקות בה. בספר משלי יב, כב כתוב: "תועבת ה' שפתי שקר", ובספר תהילים קט, קכח כתוב: "כל אורח שקר שנאתי". במסכת סנהדרין פטב, כתוב: "יכן עונשו של בדאי שאפילו אומר אמת אין שומעין לו". התגובה המדויקת משתנה כמובן בהתאם לגיל הילד, והיא מצריכה הרבה מאוד עדינות וחכמה, שהרי לא תמיד הילד מסוגל להבחין כמו שצריך בין העולם הממשי בו הוא חי, ואז בטעות רואים המוחכים את דבריו כשקר גמור ואף מענישים אותו. (תורת אימך)

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגל" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים עזרה רביעית, בחסות "בית הלחם"

מקום מיוחד לשיעור תערוכה בנינה

מרכה והלחנה

אפרים ושמה דודי על הסיוע לזיכוי הרבים. שיזכו לפרנסה טובה, ברכה והצלחה בכל משלח ידיהם. רפואה שלימה לכל ילדיהם, ויררו נחת מכל יוצאי חלציהם

מרכה והלחנה

לשיף בת אילנה מנבית שתזכה לפרי בטן ולזרע קודש בר קיימא, רפואה שלימה לה ולבעלה, פרנסה טובה ויתגשמו כל משאלות ליבם

מרכה והלחנה

למע"ן בת אוסנת שתזכה לזיווג הון מפורש נשמתה הטהורה בריאות ופרנסה טובה, אושר ושלוח ויתגשמו כל משאלות ליבה לטובה. ברכה והצלחה להוריה אוסנת וניר משולם שיררו נחת מיוצאי חלציהם

כל הישועות והברכות

לאסתר ולוי דודי הי"ו שתרומו לטעודה הרביעית בלוויין. זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם, לרפואתם והצלחתם ויתברכו בכל מילי דמיטב. יתגשמו כל משאלות ליבם מתוך אושר ופרנסה טובה ויזכו לשנים רבות טובות ונעימות. להבדיל לעיני ר' באבאי בנימין בן יצחק ז"ל

קול יען וקול אנה, קול חנן וקול כל"ה

מזל טוב ואיחולים לבביים אברהם והנה אהרונ' הי"ו יהודה ושוכלה שרע"ב הי"ו לנישואי יריב עם שרית מנבית יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. "ענני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

מרכה והלחנה

לדוד ומרים מוסאי על הסיוע לזיכוי הרבים שיזכו לפרנסה טובה, רפואה והצלחה לכל ילדיהם, שיררו נחת מכל יוצאי חלציהם. וזיווג הגון לנתנאל ולמאור בני מרים שיתגשמו משאלות ליבם לטובה.

מרכה והלחנה

לשולמה אב"ביה על הסיוע לזיכוי הרבים. שיזכה לפרנסה טובה, רפואה שלימה ויצליח בכל משלח ידיו ויררו נחת מכל יוצאי חלציו.

מרכה והלחנה

לאברהם ומיטרה הקקיא"ל על הסיוע לזיכוי הרבים. שיזכו לפרנסה טובה, ברכה והצלחה בכל משלח ידיהם. רפואה שלימה לכל ילדיהם, ויררו נחת מכל יוצאי חלציהם ויתגשמו כל משאלות לטובה.

לעי"נ הצנוע והענו

באבאי בנימין בר יצחק ז"ל ביום חמישי כא' אדר פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

לעי"נ הצנוע והענו

נחמאל מוסאי בן דניאל ורבקה ז"ל ביום שבת טז' אדר פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

לעי"נ הצנוע והענו

שמואל מוסאי בן דניאל ורבקה ז"ל ביום שבת טז' אדר פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

לעי"נ הצנועה והעונה

שולמית גולבי בת פרחא ז"ל השבת טז' אדר פקידת שנתה. שתמליץ טוב בעד משפחתה

לעי"נ הצנוע והענו

בנימין אטמזיו ביום ראשון יז' אדר פקידת שנתו. שימליץ טוב בעד משפחתו

לעי"נ הצנוע והענו

קול יען וקול אנה, קול חנן וקול כל"ה מזל טוב ואיחולים לבביים נחום ורחל כהני הי"ו פנחס ושמה כהן הי"ו לנישואי עוזי עם שרון מנבית יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. "ענני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

שבת שלום זמבודק שבת והחלמה איתנה:

<p>משה נאמן בן מרים הי"ו מרדכי עמרני בן רבקה הי"ו בנהור (בני) חי בן אירן הי"ו ישראל פרג'י רפאל בן מרים הי"ו יצחק-חי כהנזדה בן פרידה הי"ו הגנזרי אברהם בן חאנוס הי"ו באבאי באבאי בן מורווי הי"ו ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.</p>	<p>אברהם נאמן בן מרים הי"ו גולשן באבאי בת מרים מנבית אילן רפאל פרץ בן אנט הי"ו שרה ביבי לארי בת רבקה מנבית זליכה גמזו בת חנה מנבית לאה בלקר בת מרסל מנבית איילה גואטה בת ציפורה מנבית</p>	<p>זוהרה אלביליה בת פריחה ז"ל לאה נאמן בת רבקה ז"ל מרים דאודי בת מורווארי ז"ל ורדה שירה גנאי ז"ל בת אסתר שתחיה שלי-שולמית ז"ל בת אורלי שתחיה נזימה אלדד בת מרים ז"ל מוחטרם קמרי בת לאה ז"ל</p>	<p>מרבתי מוסאי בן זליכה ז"ל יהודה קפשיאן בן מרים ז"ל יוסף חיים גאלי בן ג'מז ז"ל מרדכי יעקובי בן ציפורה ז"ל דוד טוטיאן בן רחמים וגוהר ז"ל שלמה כהן-זדה בן זליכה ז"ל יוחאי (אבי) ז"ל בן מרגלית שתחיה</p>	<p>מרבתי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל</p>	<p>מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו</p>
--	--	---	---	---	---

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

דברים שמח"בים נטילה משום נקיות

הנוגע בנעליו - כתוב בשולחן ערוך (או"ח ד) שהנוגע במנעליו צריך ליטול ידיו. המשנה ברורה סובר שטעם הדבר- נקיות, ולכן אין ענין להזדרז ליטול, רק יש להקפיד לא לומר דברים שבקדושה קודם הניקוי. לברכות ולימוד תורה מספיק ניקוי ב"מידי דמנקי" כגון שפשוף במכנסים. לתפילה וקריאת שמע יש ליטול ידים במים. לכאורה מטעם נקיות יש לשאול- הרי הנעלים בימינו לא כל כך מלוכלכות? ואולי מטעם זה הורה החזון איש (הובא בארחות רבינו ובפסקי תשובות) שבנעלים שאינם מעורר אין דין זה שייך. יש סוברים שיש בדבר גם רוח רעה (הובאו בילקוט יוסף כרך השכמת הבוקר).

הנוגע ברגליו - המשנה ברורה סובר שטעם הדבר- נקיות, ולכן אין ענין להזדרז ליטול, רק יש להקפיד לא לומר דברים שבקדושה קודם הניקוי. לברכות ולימוד תורה מספיק ניקוי ב"מידי דמנקי" כגון שפשוף במכנסים. לתפילה וקריאת שמע יש ליטול ידים במים.

הנוגע במקומות המכוסים שבגופו - אמנם המשנה ברורה לא הזכיר זאת ברשימת הדברים שחיובם מדין נקיות, ואף כתב ששאר הדברים הם משום רוח רעה, מסתבר שאף דין זה הוא משום נקיות שכן אין סברא שזה יהיה חמור יותר מנגיעה ברגלים וגירוד הראש. ונראה שכלל זאת בדין נגיעה ברגלים.

נחלקו האחרונים לגבי אדם שהתרחץ האם חייב ליטול. הציץ אליעזר סובר שלא ואילו החזון איש סובר שיש למקומות המכוסים גדר של מקום מטונף וחיובם ליטול אף אם כרע המקום נקי.

המגיד בראשו - נחלקו האחרונים על איזה גירוד בראש יש ליטול ידיו. יש אומרים שדווקא במקומות שמכוסים בכובע או כיפה אך בשאר הראש כיון שהרוח שולטת אין מלמולי זיעה. ויש אומרים שבכל הראש אם נוגע בשורשי שערותיו חייב נטילה. לדברי הכל הנוגע מבחוץ בשערות הראש אינו חייב נטילה.

המחנך בזקנו - לפי הדעה שבמקומות המגולים שבראש אין חיוב נטילה גם בזקן אין צריך נטילה. אך לחולקים גם בזקן צריך נטילה אם נוגע בשורשי השער.

דברים המח"בים נטילה משום רוח רעה

הקוצץ ציפורניו - ישנה מחלוקת לגבי הקוצץ ציפורניו בפיו וכן לגבי הקוצץ מקצת ציפורן. בשני המקרים החזון אי"ש סובר שאין רוח רעה. לגבי הקוצץ בפיו אחד מהראשונים, הרשב"ץ, פוסק שיש רוח רעה. מכיון שכך כתב הילקוט יוסף להחמיר לכתחילה כדעת הרשב"ץ.

המשמש מיטתו - מהמשנה ברורה משמע שדין זה הוא משום רוח רעה שכן לא הזכירו ברשימת הדברים שהם משום נקיות וכתב שאר הדברים הם משום רוח רעה. מביאור הגר"א מדייקים בספר אשי ישראל שנטילה זו היא משום נקיות.

הקם מיטתו - ישנה מחלוקת האם נטילה זו היא משום שינת הקבע או משום שעבר לילה. לכן כתב בפניני הלכה שהקם משנת קבע ביום ראוי שיטול שלוש פעמים לסירוגין אך אין צריך להקפיד לא ללכת ארבע אמות וכן אין להקפיד על נגיעה בפתחי הגוף.

כתוב במשנה ברורה לא ללכת ארבע אמות לפני נטילה זו. והביא דעת השבות יעקב שלענין זה כל הבית כארבע אמות אך כתב שאין לסמוך עליו. הגר"א נבצל בהערותיו על המשנה ברורה מביא בשם הגרש"ז אורבך שאמר שאין להקפיד בזה כל כך כיון שיש מסורת שהגר"א אמר לאחר מותו של גרף פוטוצקי שחלשה רוח רעה.

כמו כן יש מקום לצרף את דעת הסוברים שרוח רעה זו בטלה בתוספות (יומא עז, ב) מובאת דעה זו. ובעל הלחם משנה כתב שמשמע מדברי הרמב"ם שאינו חושש לרוח הרעה שזכרה בתלמוד (שביתת העשור ג, ב). גם המהרש"ל, שחי לפני כארבע מאות שנה, והיה אחד מגדולי הפוסקים באשכנז, כתב שאין רוח-רעה מצויה בינינו (חולין פרק שמיני ל"א). וכך כתבו עוד כמה פוסקים.

"מכל מלמד השכלתו..."

כח הדיבור - פרשת כי תשא

הפרשה מדברת בתחילה על ענין של עין רעה, השלכותיה ותוצאותיה. בפרקי אבות נאמר "כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו, מתלמידיו של אברהם אבינו, עין טובה... ושלשה דברים אחרים, מתלמידיו של בלעם הרשע, עין רעה..." מזהירה התורה "שלא יהיה בהם נגף" כשופרים דבר שלם. **נגף** אותיות **נפן**, דהיינו כאשכול ענבים. אין הענב היחיד מסתכל על השני בעין לא טובה אז יש אחדות ונגף לא יהיה בקהל ואם סופרים אז רק ע"י נתינת מחצית השקל. "איש כפר נפשו... העשיר לא ירבה והדל לא ימעט..." ומדוע העשיר לא ירבה? הרי יש לו במה לתת צדקה. אלא כדי לא להכניס קנאה. **העשיר** אותיות **רעיש**, ורבים מכירים את אלה **שתורמים ומרעשים** כדי שכולם יכבדו ואם בתרומה הגדולה שנתנו. **והדל** אותיות **דולת**, דהיינו אוסף שקל בשקל כדי לחיות נפשו, אז יוכל גם הוא לתרום מחצית השקל.

וינא העם כי ב'שש משה"=ר"ת **מבוכה**. אל תקרי ב'שש אלא ב'שש שעות, משראו כך היו במבוכה מה לעשות. אמרו לאהרון קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו. אומר רש"י: אלהות הרבה איזו להם. ובא לצערנו מעשה העגל. הטעה אותם השטן ואמר להם כי מת משה והראה להם את מיטתו, דהיינו **לעג** אותיות **עגל**. על זה נאמר "הסר השטן מלפנינו ומאחרינו". ויאמר לו ה' לך רד כי שחת עמך" כלומר הערב רב שבאו עם ישראל. ומשה שבר את הלחת... ויאמר משה אל אהרון מה עשה לך העם הזה כי הבאת עליו חטאה גדולה, ויאמר אהרון אל יחר אף אדוני, אתה ידעת את העם כי **ברע** הוא. ישנו רמז **לערב רב** באותיות **ברע** יש גם **ערב** וגם **רב**. "כי את מזבחותרם תתצון ואת מצבתם תשברון ואת אשריו תכרתו"=ר"ת **אמות**, שלא יחשוב יהודי לקיים רק במה שזכר בפסוק אלא בכל אומות העולם. "כל העובר על הפקודים... יתן תרומת ה'", ישנו רמז שצריך לתת גם לעובדים שבבטן. אל תקרי עובר אלא עובר שהרי העובר קיים ושייך לעם ישראל לכן הוא יימנה במחצית השקל. מדברת הפרשה על שמירת שבת. שבת מלשון לשבות **האם רק ממלאכה**? לא. **גם מדיבור של חול**. אומרים בקידוש בבוקר **ו'דָבַר דָּבַר** דהיינו שלא יהיה דיבורך בשבת כדיבורך בחול. ואם נלמד לחלק את דיבורנו ולברור כל מילה אזי חיינו יהיו שקטים וללא מריבות ומחלוקות כלפינו ובמיוחד כלפי אחרים הסובבים את חיינו. (מעבדכם הנאמן א.ש.)

"המזונות המרפאים"

תרופת סבתא לטיפול בריח רע מהפה: פטרוזיליה
פטרוזיליה היא הרבה יותר מסתם ירק ירוק ועתיר סיידן: היא גם צמח שמפגי ריח באושים מהפה כיון שהיא גדושה בכלורופיל. אם אתם נוטים לריח רע מהפה לעסו כמה גבעולי פטרוזיליה בסיום כל ארוחה או אפילו שתו מיץ מפטרוזיליה מעורבב עם ירקות ירוקים אחרים. להפגת ריח רע מהפה איכלו: ציפורן, הל, זרעי אניס ושומר. שיני הציפורן שבהם מתבלים לעיתים מאכלים ומשקאות מכילים שמן מחטא שאפילו פטריות לא יכולות לעמוד בפניו. כיון שריח רע מהפה עלול להיגרם גם מפטרת.

" ואבותינו סיפרו לנו "

הלפיד שכבה במערה

הענווה - היא הסימן לגדלות האדם

מעשה באב עשיר מאוד שהחליט לבדוק את מידת מסירותם של שלושת בניו אליו. שלח מכתבים לבתיהם של ילדיו, בכל מכתב הודיע שהוא מגיע לתקופת-זמן להתארח בביתם. בביתו של הבן הבכור ביקש האב מהבן לסור עימו לחדר צדדי ושקט. משנכנסו לחדר לחש האבא: "ראה בני, אינני יודע מתי אמות ואפטר מן העולם". הבן הזדעזע, "אבא, אל תגיד ככה..." אבל האב לא התרגש: "אני רוצה לדעת מה תעשה לעילוי נשמתו אחרי שאמות".

הבן נשם עמוקות, ובקול רועד החל לומר: "אפתח כולל אברכים מצוינים לעילוי נשמתך, אתרום להם בית מדרש עם ספרים רבים, כל ההוצאות יהיו מחשבוני הפרטי, והכל כדי להרבות זכויות עבורך, אבי האהוב". האב רשם לעצמו בירכתי מוחו להוסיף מספר נקודות זכות לבנו הבכור בצוואתו. אצל הבן השני חזר התיאור על עצמו בעיקרון זהה. אבל כשהוא הסביר מה תוכניותיו, האב ציין לעצמו שהוא מדי נחפז להתפעל מהראשון. "אני אקים ישיבה עם 300 בחורים מצוינים בסמיכות לקברך, קול התורה לא ישבות שם יומם ולילה. אקים מוסדות לקירוב לבבות ולעזרה וחסד. ו-ה-כ-ל על שמך".

הבן השלישי היה מסתורי כששמע את בקשת אביו. הוא הושיט לאביו תרמיל וכד מים גדול, ביקש להצטייד בלפיד ארוך דיו ולצאת אחריו לעובי היער. שם, כך אמר, נמצאת התשובה לשאלה. האבא שראה שהבן לוקח בעצמו לפיד עבה וצפחת מים, לא חשב שיש צורך שגם הוא יסחב לפיד. הם יצאו לעובי היער, שם נכנסו למערה עמוקה וחשוכה וצעדו בה כשעתיים. לפתע נכבה הלפיד שבידי הבן, והוא ביקש מאביו שידליק את הלפיד שהביא עימו. האב החל לגמגם... "סמכתי עליך", אמר לבנו. "לא חשבתי שגם אני צריך לדאוג לתאורה". הבן שתק, באין אומר ודברים שלף לפיד חדש מתרמילו, הדליק אותו ופנה לאביו המופתע: בוא, חוזרים לבית. האבא לא ידע את נפשו. "אם הבאת עוד לפיד, מדוע ביקשת שאביא עימי גם אחד? ובכלל, למה אנחנו חוזרים כשעדיין לא ראינו מאומה...?"

הבן חייך: "רק רציתי להראות לך, אבי היקר, שאל תסמוך על אף אחד. אתה עדיין חי, וזה הזמן הטוב ביותר לדאוג לעילוי נשמתך שלך. תלמד עוד פרק משניות, עוד דף גמרא והרם תרומה נוספת לעמלי התורה."

"אם תחכה לאחר פטירתך, ייתכן שכל ההצהרות הנרגשות - יתבררו כהבטחה פוליטית שניתנה לפני הבחירות..."

מוסר השכל :

אחד מארבעת הדברים שחז"ל אמרו שצריכים הם חיזוק בכל יום, ואולי הדבר העיקרי מביניהם, הוא תורה. התורה היא מפת הדרכים שלנו למימוש ייעודנו הרוחני הפרטי בעולם, ואל לנו לסמוך על כך שהחיים לפנינו והזמן ממתין לנו מעבר לפינה. כל עוד נר החיים דולק, נתחזק בכל עוז לנצלו ללימוד נוסף.

להתמהמה כלל". אך גם הפעם המתין אבי הבן ומצוות המילה לא נעשתה. שוב נפנה רבי צדקה לאביו הבן ושאלו: "ועכשיו למי מחכים?". בבושת פנים השיב לו הלה כי המוהל המכובד שכח בביתו את כלי המילה ולא הביא עמו, אולי יואיל כבוד הרב להשאיל לו את כלי המילה? להפתעתו של אבי הבן נענה הרב בשמחה וברצון: "הא לך, משאיל לך את הכלים בשמחה ובששון, ייקח וימול בהם". וכן היה, הילד נימול בידי של המוהל האחר בכליו של הרב צדקה זצ"ל.

בדרכו חזרה לביתו החל שמשו לשוחח עמו על מה שאירע, ובנתיים התפלא בפני הרב ואמר: "יתמה אני על כבודו שעבר בשתיקה על התנהגותו של אבי הבן ועל חוצפתו, שלא די בכך שלא כיבדו במצוות המילה לאחר שהלך דרך ארוכה בעצם יום השבת, אלא עוד הרהיב עוז בנפשו לבוא אליו ולבקש ממנו את כלי המילה! אלמלא אני במקומכם, לא הייתי משאיל לו את כלי המילה בשום פנים ואופן!". חייך אליו הרב צדקה ובשמחה השיב לו: "וכי ידעת? הנה אנכי כבר זכיתי להכניס בבריתו של אברהם אבינו אלפים מילדי ישראל, אבל אף פעם לא זכיתי לעשות את המצווה באופן כל כך מושלם כפי שעשיתי היום. מי כמוני מאושר היום?" התפלא שמשו שבעתים: "היום? הן היום לא עשה כבודו את המצווה כלל כי אם המוהל האחר התכבד בו במקום כבודו!?"

הסביר לו רבי צדקה: "כבר אמרו חז"ל: 'חשב אדם לעשות מצווה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה' ובכל פעם שאני מקיים מצוות מילה, אף שהיא מצווה גדולה וחשובה מאוד, מכל מקום עלול שיתערבו בעשייתה כל מיני 'נגיעות' ופניות מאחר שהקהל חולק לי כבוד ומכבדים אותי אחרי הברית, וקשה לי לעשות בכוונה צרופה בלתי לה' לבדו. לא כן הפעם, אשר לא מלתי את הבן בפועל, ואף אחר לא החזיק לי טובה, ולא חלקו לי כבוד אלא רק בשמים ממעל החשיבו לי כאילו עשיתי את המצווה, אם כן תיזקף היום לזכותי מצווה זכה, נקייה מכל פניות ונגיעות, זכיתי היום לשלמות במצוות מילה יותר מכל הפעמים שזכיתי למול ממש..."

אם יש ברשותכם סיפור מרגש בעל משמעות
הטומן בתוכו דברי מוסר, הנהגות או חוכמת חיים,
אנא העבירו למערכת העלון. טל': 054-7743834